

"Кіно Театр". — 1997, №1-4

Ілюстрація — то ніби "жанрове" прокляття кіно- і театрознавчої періодики, а надто тієї, що має нахил і смак до серйозної "морфології" обох мистецьких царин: саме зображення у часописах такого типу необхідно зміщує їх у бік власне "ілюстрованого" видання, звичайного "магазину" і, зрештою, перетворює їх на той "ілюстрований" кіч, який сучасну цивілізацію руйнує не згірш, аніж інші її чинники-"демони".

Невипадково деякі вельми серйозні слов'янські кіновидання (скажімо, белградська "Фільмска свеска" і московські "Киноведческие записки") принципово не "ілюстровані".

Молодий київський "КіноТеатр", — завдяки чи то своїй "молодості", чи то зусиллям молодих видавців — поки що тримається подалі від того "жанрового фатуму": ілюстрацію (власне, "кінокадр" і "мізансцену") він поєднує з принципово "авторськими" текстами, котрі, в абсолютній своїй більшості, постають як добра проекція добрих аналітичних намірів того, хто пише. Саме смак до морфології, до відтворення загальної "породжуючої граматики" того чи того кіно- чи театрального явища позначає основний масив уже видрукуваного "матеріалу".

То дуже добра ознака подальшої долі молодого часопису, який щасливо обійшов "травму народження" чи не усіх українських видань, започаткованих в останні сезони "суверенної" української історії — видань, які майже обрядово розпочинали з прагнення не до аналізу, до "сугестії", а, власне, до того, що колись в англосаксонських журналістських колах назвали "сенсаційністю".

Чим закінчують ці видання — нам про це нагадує давній грибоєдовський афоризм: "журналисты — сволочь мира сего, живущая за счет дымящихся внутренностей". Україна сьогодні перетворилася на поліграфічний полігон газетно-журнальної безвідповідальності, яка знов-таки необхідно штовхає її меланхолійного спостерігача у бік іншого, вже розановського афоризму: може, газети коли-небудь та відійдуть, як хрестові походи...

"Кіно Театр" — часопис фактично Національного Університету "Києво-Могилянська Академія". Вже зламано доволі багато списів довкола того, що є першоосновою спадщини цієї Академії — у наш час.

Києво-Могилянська спадщина — то передовсім Середньовіччя. Тільки но у звичайному, легковажно-ліберальному значенні того слова. Інтелект Середньовіччя у найвищих своїх проявах — від великих схоластів до великих логіків — беззастережно "суб'єкт" підкоряв "об'єктові". Інакше кажучи, середньовічна людина твердо знала, що вона вочевидь "менша" за будь-який

предмет, котрий входив у її виднокруг. То була доба інстинктивної гносеологічної поваги думки до всього того, що входило в її когнітивні рамці ("фізіологічно геніальне Середньовіччя", — пізніше скаже Мандельштам).

Молоді кияни із "Кіно Театру", може, так само інстинктивно, але послідовно відтворюють рішуче у всіх своїх жанрах принцип тієї "києвомогилиянської" серйозності, яка спочатку замислюється над явищем, а лише потім надо своєю "суб'єктивністю". Часопис поки що цілком байдужий до тієї авторської самоманіфестації, яка стала справді фатумом української періодики: емансипувавшись од тоталітарного замовника, український журналіст негайно потрапив у так само тотальну залежність від своєї, ще прищепленої, метафізично і просто цивілізаційно невихованої "суб'єктивності", яка нагадує не стільки так звану "українську ментальність", скільки моторошного вірша Т.С.Еліота — "Порожністі люди".

Автори "Кіно Театра" шанують свої "предмети" (навіть ті, які не покориловуються їхньою естетичною симпатією), а свою неунікну "суб'єктивність" — зовсім за приписом згаданого Еліота, доброго англо-католика! — розміщують у смисловій тіні того "предмета". А смисл будь-якого предмета у всій світовій феноменології — і це добре знав-відав кожний "школярник із Києво-Могилянки" (Михайло Москаленко) — невичерпні.

"Кіно Театр" — то несподіване й скромно-переконливе похідне від спроби сучасної української культури повернутися до своїх першовитоків.

Шлях обраний — і треба лишень на ньому утриматися.

Читайте "Кіно Театр".

Вадим Скуратівський

"Кіно-Коло".

Від початку 1997 року в Україні почав виходити спеціалізований кінематографічний кварталник "Кіно-Коло".

На часопис покладено кілька засадничих функцій: осмислювати вітчизняну й світову кіноситуацію, слугувати прикладним інформаційним джерелом у кінематографічній царині, утворити поле для вільної та неупередженої критичної думки, ініціювати різноманітні кінопроекти, а також формувати мистецьке середовище, що воно сприяло б творенню правдивого феномену українського кіна його другого сторіччя.

Перше число "Кіно-Кола" (лютий 1997, 80 стор., наклад — 1 тис. екз., видано за фінансового сприяння Міжнародного фонду